

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/125/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316209635
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8316209635.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Diany Vlčkovej v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti žalovanej: X. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXXX/XX, XXX XX X., o zaplatenie sumy 185 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 03.07.2017, č. k. 7Csp/93/2016 -60 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a trovách konania.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 185 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo 185 eur od 05.03.015 do zaplatenia a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 15 eur mesačne splatných vždy k 20. dňu príslušného kalendárneho mesiaca k rukám žalobcu počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie citoval ustanovenia § 261 ods. 6, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504, § 506 Obchodného zákonníka, ustanovenia § 39, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 až 3, 5, § 54 ods. 1 a 2, § 544 ods. 1 a 2, § 565 Občianskeho zákonníka, ustanovenia 1 ods. 2, § ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a ustanovenie § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou, na základe ktorej žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 200 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v 12 splátkach vo výške 33 eur mesačne. Dospel k záveru, že v zmluve o úvere absentuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. Ďalej podľa názoru súdu prvej inštancie v zmluve absentuje podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Pokiaľ ide o samotný údaj o výške RPMN, ktorý je v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch obligatórnou náležitosťou zmluvy, skonštatoval, že tým, že hodnota RPMN v samotnej zmluve o úvere a hodnota RPMN v dohode o splátkach uzatvorenej so

žalovanou v ten istý deň ako zmluva o úvere sú rozdielne, čím znemožnil žalobca spotrebiteľovi získať objektívne informácie o podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Súd pre úplnosť poukazuje, že zmluva o úvere v časti dojednanej výšky ročnej úrokovej sadzby je neplatná a to aj pre rozpor daného dojednania s dobrými mravmi. Výška úrokovej sadzby úveru dohodnutá medzi stranami sporu bola 66 % ročne. Úroková sadzba predmetného úveru je tak viac ako o 100 % vyššia ako priemerná sadzba úrokov pri úveroch poskytovaných bankami v rovnakom období (7,86 %). Pokiaľ sa jedná o nárok na zaplatenie administratívnych nákladov na vypracovanie s uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške 64 eur, čo predstavuje 32 % samotného úveru, tento nárok by súd žalobcovi nepriznal z dôvodu, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vo vzťahu nároku žalobcu na zmluvnú pokutu vo výške 33 eur súd dospel k záveru, že písomná forma dojednania zmluvnej pokuty v prejednávanej veci dodržaná nebola, teda medzi stranami sporu tento nárok nebol platne dojednaný a žalobcovi teda nevznikol nárok na jej zaplatenie. Napokon k poslednému nároku žalobcu na zaplatenie trov mediáčného konania vo výške 147,61 eur konštatoval, že aj v tejto časti žaloba nie je dôvodná. Súd tento nárok nemal za preukázaný a zo strany žalobcu v tejto časti uplatneného nároku nedošlo k uneseniu dôkazného bremena.

4. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 C.s.p. v spojení s § 261 ods. 1 C.s.p. Vychádzal zo skutočnosti, že žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 35 % a žalovaná v rozsahu 65 %. Vzhľadom na pomer úspechu v konaní žalovanej vznikol nárok na priznanie pomernej časti náhrady trov konania v rozsahu 30 %, avšak žalovanej v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli, preto jej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku vo výroku o zamietnutí žaloby (vychádzajúc z obsahu odvolania) podal odvolanie v zákonnej lehote žalobca. Trval na názore, že nedošlo k naplneniu dôvodov, aby bolo možné danú zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška počtu a termíny splátok úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dlžník sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 396 eur s termínom splatnosti dňa 22.09.2015. Následne však dlžník požiadal v ten istý deň o možnosť využitia splátkového kalendára - o uzavretie dohody o plnení v splátkach. Dlžník bol s jej obsahom oboznámený, na znak čoho ju podpísal. V zmysle dohody o splátkach sa dlžník zaviazal uhradiť celkovú čiastku v 12-tich pravidelných mesačných splátkach po 33 eur, vždy k 1. kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 01.11.2014. Žalovaná bola pri podpise zmluvy upovedomená o rozdielnej, nie však nesprávne uvedenej RPMN. Podľa Dohody o plnení v splátkach žalovaná zobrala na vedomie, že výška RPMN sa vypočíta v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo VOP a je vo výške 309,86 %. Dohoda o splátkach oprávňuje spotrebiteľa plniť v splátkach, na základe ktorých logický vzrastá aj RPMN. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvárania zmluvy. V zmluve o úvere zobral žalobca na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpisu zmluvy je vo výške 14,36 %. Dohodnutá výška úrokov 66 % nie je neprímeraná a nie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že žalobca poskytuje úvery z vlastných zdrojov, nevyžaduje zabezpečenie pri poskytnutí úveru a ohľadom na ďalšie obchodné riziko žalobcu. Navyše pokiaľ žalovaná nadobudla pocit, že podpísala nevýhodnú zmluvu, alebo že odplata, úrok, či RPMN je vysoká, mala právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vo vzťahu k zmluvnej pokute uviedol, že VPPÚ predstavujú neoddeliteľnú súčasť Zmluvy a neboli dané na osobitnej listine, s ktorou by sa žalovaná neoboznámila. Síce nebola zmluvná pokuta zakotvená priamo v zmluve, avšak na druhej strane zmluvy boli vytlačené podmienky, a preto mal za to, že sa s nimi žalovaná dostatočne oboznámila, nakoľko podpísala bez akýchkoľvek výhrad zmluvu, bola si dostatočne vedomá sankcií v prípade nezaplatenia splátok v dohodnutých termínoch. Navyše poukázal na to, že pokuta ako taká nie je obligatórnou náležitosťou zmluvy a preto priamo v zmluve zo zákona byť ani stanovená nemusela. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla, že s tvrdeniami uvedenými v odvolaní nesúhlasila. Trvala na svojej výpovedi a skutočnostiach, ako ich uviedla na súdnom pojednávaní dňa 03.07.2017. Navrhla, aby odvolací súd zamietol odvolanie žalobcu.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 C.s.p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 C.s.p., vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

8. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd si osvojuje odôvodnenie súdu prvej inštancie v celom rozsahu a na potvrdenie správnosti rozsudku a v súvislosti s odvolacími dôvodmi dopĺňa (§ 387 ods.2 C.s.p.).

9. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca a žalovaná uzavreli dňa 22.09.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č.803105630, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej úver vo výške 200 eur, ktorý sa zaviazala splatiť spolu s úrokom v sume 132 eur a administratívnym poplatkom vo výške 64 eur, teda celkovo 396 eur, a to jednou splátkou. Túto sumu mala zaplatiť do 22.09.2015. Hodnota RPMN bola v tejto zmluve uvedená vo výške 32 %, úrok vo výške 66 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje 132 eur. V ten istý deň bola podpísaná dohoda o plnení v splátkach, kde však bolo uvedené, že celkovú čiastku vo výške 396 eur je dlžník povinný splatiť v 12 mesačných splátkach po 33 eur, pričom RPMN bola už uvedená vo výške 309,86 %.

10. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere pod č. 804001330 zo dňa 22.09.2014 je vzťahom spotrebiteľským v zmysle zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie zároveň správne ustálil, že na zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.09.2014 sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

11. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Účelom uvádzania zákonom stanovených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú.

12. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere v § 9 ods. 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Okrem iného v § 9 odsek 2 písm. k) uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy medzi stranami sporu bolo aj suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová suma, počet a termíny splátok sa viažu ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok.

13. Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.09.2014 takého uvedenie výšky, počtu a termíny splátok istiny a úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia neobsahuje. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje povinné údaje podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a to výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie v ktorom sa mali splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru je zmluvu v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) potrebné považovať za bezúčinnú a bez poplatkovú. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka záväzkovo- právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Tieto informácie sú významné pre spotrebiteľa najmä pokiaľ ide o jeho možnosť hodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára, ekonomickosť poskytnutého úveru,

posúdenie či požadovaný úrok za úver je pre neho vhodný, prijateľný, resp. aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej navrhovateľom za poskytnutý úver.

14. Ďalšou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) Zákona č. 129/2010 Z.z., je ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), absencia ktorej náležitosti má za následok, že tento úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie celkových nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa tým spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber úveru, pre toho - konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho.

15. Odvolací súd považuje uzavretie osobitnej dohody o splátkach úveru za obchádzania zákona č. 129/2010 Z.z. s cieľom vyhnúť sa kontrole neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Žalobca v zmluve o spotrebiteľskom úvere z 22.09.2014 uviedol výšku ročnej percentuálnej miery nákladov 32 %, ale v dohode o plnení splátkach z toho istého dňa, ktorá mení zmluvu o spotrebiteľskom úvere v spôsobe splatenia, je už výška ročnej percentuálnej miery nákladov určená na 309,86 %. Počet a výška splátok má vplyv na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Takéto konanie žalovaného vyhodnotila Národná banka Slovenska vykonávajúca dohľad nad subjektmi finančného trhu v oblasti bankovníctva ako nekalú obchodnú praktiku a rozhodnutím o predbežnom opatrení zo 07.06.2016 sp. zn.GÚV-709/2016 bola spoločnosti POHOTOVOSŤ, s.r.o., uložená povinnosť zdržať sa používania nekalej obchodnej praktiky spočívajúcej v tom, že so spotrebiteľom je súčasne, alebo v bezprostrednej časovej následnosti uzatváraná zmluva o spotrebiteľskom úvere splatnom jednorázovo a dohoda o splátkach toho istého úveru. Odvolací súd má za to, že spôsob, akým žalobca uzavrel so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere a dohodu o plnení v splátkach je klamlivou obchodnou praktikou v zmysle ustanovenia § 8 ods. 3, 4 Zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým a nevhodným spôsobom poskytol žalobcovi ako spotrebiteľovi informáciu o RPMN.

16. Nesprávne, zavádzajúce uvedenie údajov o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere má rovnaké následky ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený vôbec. Uvedenie nesprávneho údajov RPMN je bezo sporu klamaním spotrebiteľa, a preto nie je možné priznať takejto praktike miernejšie dôsledky ako tie, ktoré predpokladá § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.. Povinnosťou žalobcu vystupujúcemu v postavení dodávateľa bolo postupovať voči spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou, a teda uviesť údaj o RPMN zodpovedajúci skutočnosti už v samotnej zmluve o úvere (teda zohľadňujúci všetky náklady s poskytnutím tohto úveru spojené a zohľadňujúci plnenie dlhu v splátkach), keďže dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom profesionálom so skúsenosťami a výrazne lepšími poznatkami v oblasti, v rámci ktorej vyvíja podnikateľskú činnosť. Zákon č. 129/2010 Z.z. ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia tejto faktickej nerovnováhy medzi dodávateľom a spotrebiteľom bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel čo najlepšie posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Bez toho, aby boli v zmluve uvedené objektívne údaje umožňujúce spotrebiteľovi orientovať sa medzi úvermi poskytovanými rôznymi dodávateľmi a posudzovať výhodnosť podmienok, za akých má byť spotrebiteľovi úver poskytnutý, nedochádza k naplneniu cieľa zákona o spotrebiteľských úveroch. S ohľadom na ust. § 11 je preto opodstatnené vyhodnotiť úver poskytnutý žalobcovi ako bezúročný a bez poplatkov.

17. Súd prvej inštancie správne poukázal na skutočnosť, že úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov uvedené vo formulárovej zmluve, ktorá nebola individuálne dojednaná, podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka). Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností a preto správne postupoval súd prvej inštancie, ak považoval úrok uvedený v zmluve o úvere zo dňa 22.09.2014 vo výške 66 % ročne v rozpore s dobrými mravmi, a teda považoval úverovú zmluvu je v tejto časti za neplatnú.

18. Žiadny všeobecne záväzný predpis nijako neobmedzil súdy, aby korigovali neprimerane vysoké úroky, ktoré sú síce zložkou pre výpočet RPMN, no nie sú vyňaté z posudzovania dodržania imperatívu dobrých mravov zo strany súdu. Sadzba odplaty 66 % ročne je úplne drastická a nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti. Súdy sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým

sadzám (5Cdo 26/2011 (48%), 1MCdo 1/09 (60%), Krajský súd v Prešove vo veci 3Co 67/2008 (25%). Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1. 4. 1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom.

19. Ak žalobca namieta, že pre posúdenie primeranosti odplaty sa má prihliadať na odplatu požadovanú nie len bankami, ale aj inými účastníkmi finančného trhu, tak odvolací súd dáva do pozornosti údaje o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok roku 2014 (zverejnené na internetovej stránke Ministerstva financií SR), podľa ktorých pri úveroch do 1.500 eur vrátane s dobou splatnosti od 6 do 12 mesiacov je výška RPMN 37,24 % (subjektmi zaradenými do spracovania týchto súhrnných údajov sú banky ako aj nebankové spoločnosti poskytujúce úvery) a hodnota RPMN za 2. štvrtrok 2014, teda obdobie pred poskytnutím úveru, bola vo výške 44,26 %. Z dohody o plnení v splátkach zo dňa 22.09.2014 (č.l. 5 súdneho spisu) jasne vyplýva, že žalobca poskytol žalovanej úver s RPMN vo výške 309,86 %!

20. Pokiaľ odvolateľ poukázal na dohodu zmluvných strán o zmluvnej pokute vo výške 33 eur v bode 7 Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru, odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že tieto Všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru nemožno považovať za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia, keď žalobca ako dodávateľ nepreukázal opak. Dojednaním zmluvnej pokuty vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru nebola dodržaná ani písomná forma podľa § 544 ods. 2 OZ, čo spôsobuje neplatnosť tohto dojednania podľa § 40 ods. 1 OZ.

21. Odvolací konštatuje, že považuje za neakceptovateľné uvádzať tak podstatné dojednanie akým je sankcia za porušenie povinností -zmluvnú pokutu vo všeobecných obchodných podmienkach. V tomto smere upriamuje pozornosť na nález Ústavného súdu Českej republiky z 11. novembra 2013, sp. zn. I.ÚS 3512/2011), v zmysle ktorého: „Je treba zdôrazniť, že obchodní podmienky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba odobchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složitě formulované a malým písmem psané formě skryl dodávatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodávatel učiní, nepočíná si vprávním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“

22. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 C.s.p. ods. 1 a 2 rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že úspešnej žalovanej v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli a žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 C.s.p., v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).